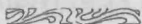

Še večjo hvaležnost kot svetnim učiteljem smo dolžni duhovnikom. Mašniki niso samo naši učitelji, marveč nam delijo tudi božje milosti, da se moremo zveličati. Delijo torej dobrote, kakršnih nam ne more dati noben drug dobrotnik, saj še angel ne, celo Marija ne. Oblast grehe odpuščati je dal Jezus le samo škofom in mašnikom svete Cerkve. In koliko dobrot naklonijo svetu pri daritvi svete maše! Nikar torej, dragi otrok, ne pozabi moliti za svojega kateheta, za mašnika, ki te je krstil, ki je tvoj spovednik itd., ter bodi vedno spoštljivo hvaležen duhovnikom sploh.

Tudi hvaležnost naj v Marijinem vrtcu dobi primeren prostor; naj bo cvetka, ki bo med vami skrbno gojena in varovana. Hvaležno srce bo Materi Mariji jako všeč, in njen blagoslov bo vedno spremljal mladino.

Naša Minka.

5. Kaznovana.

Bilo je lepo poletno nedeljo, ko se je to-le zgodilo.

»Minka, kje pa si bila danes popoldne?«

»Rožice sem trgala, pa sem jih nesla v kapelico Marijino.«

»Kje si jih pa natrgala?«

Minki je zastala beseda. Notri v srcu se je oglasil črv vesti.

»Molčiš? Že vem, zakaj. Minka, Minka!«

»Mama, saj jih ne bom nikoli več.«

»Bog varuj! Minka, zapomni si to: krasti je greh. Ukradenih rož Marija ne mara, če so še tako lepe. Kodrova Rozala je tudi žalostna, ker si ji potrgala najlepše cvetice.«

Minki so stopile solze v oči. Saj ni mislila pravzaprav nič hudega. Sama bi tistih cvetic še potrgala ne bila, pa jo je zvodila tista Kosova Reza. Oh, zakaj jo je poslušala!

»Današnji dan si mora Minka zapomniti!« so si mislili mama in po kratkem preudarku so odločili: »Minka, greš z menoj. Greva prosit Marijo odpuščanja. Pa Kodrovo Rozalo tudi.«

»Oh joj, mama, nikarte no! Kodrova Rozala bo tako huda, še tepla me bo.«

Tako je govorila in prosila in jokala naša Minka, da omeħča mamu. A zastonj! Kar mama enkrat ukažejo, to se mora zgoditi.

»Tiho, pa z menoj!« Pa primejo Minko za roko, in hočeš — nočeš mora Minka z njimi.

Oh, kako težka je bila ta pot za mlado Minko-grešnico. Kolikrat je šla takole z mamu po vasi, vselej vesela in poskočna, živa in živahna... Danes pa... Vse ji zastaja, vsaka stopinja tako težka...

Pridejo do Kodrove hiše. Mama deklico pouče, kako mora govoriti. Vstopijo. Pri mizi sedi Rozala in bere. Ozre se po hiši in zagleda vso objokano Minko in za njo mamu.

Minka stopi naprej in začne prositi.

»Rozala, u-u-u-u...« Jok zapre besedo.

»Minka! Vse ti odpuščam. Če bi rada imela rožic, pa pridi k nam, pa ti jih bom dala. Samo krasti ne!«

Minka obljubi, mama se pa zahvalijo Rozali za njeno ravnanje.

»Sedaj pa še naprej, k Mariji.«

Tam na koncu vasi je stala lična kapelica Brezmadežne. V to kapelico vstopita mamu in Minka. Poklekneti. Po kratki tihi molitvi začno mamu narekovati, Minka pa ponavlja za njimi:

»Marija, danes sem ti prinesla cvetic. Pa niso bile naše. Vzela sem jih na Kodrovem vrtu. Tega nisem prav storila. Marija, odpusti mi, saj ne bom nikdar več. Krasti je greh. Marija, nikar ne bodi name huda.«

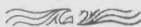
Mari mislite, da Marija skesani Minki ni odpustila njenega prestopka? O, prav gotovo! Saj je Marija tako dobra in usmiljena. Minki se je zdelo, da ji je Marija celo pokimala.

Vesela je šla zopet z mamu domov. Kako ji je bilo lahko pri srcu! Odpustila ji je Rozala, in še več: odpustila ji je tudi Marija.

Minulo je že nekaj let od tistega dne. Ali Minka se ga še vedno spominja. Kadar gre mimo kapelice, stopi vanjo, poklekne in moli za dobro mamu, prosi Marijo, naj ji bo še znanaprej tako milostna Mati. In zdi se ji, kakor

da šepetajo Mariijne ustnice: Blagor tvoji dobri mami, in blagor tebi, dekle, dokler se boš ravnala po njenih naukih.*

J. E. Bogomil.

Pri lurški kapelici.

Tam ob robu divnega Stola, odkoder se odpira prekrasen razgled po celi Gorenjski, in v čigar podnožju leži prekrasno blejsko jezero, tam stoji krasna kapelica lurške

Matere božje. Ni ga dne, ni ga večera, da ne bi Marija imela tam obiskovalcev. Kakor otroci okrog matere, tako se zbira tam naše dobro ljudstvo pri Mariji.

Ob nedeljah popoldne pridejo vaška dekleta, pa je kar naenkrat vse živo pri kapelici. Po vsej okolici odmevajo milodoneči glasovi gotovo že povsod udomačene lurške pesmi:

Zvonovi zvonijo, premilo pojo,
slavijo preblaženo lurško Gospo.
Ave, ave, ave Marija, ave, ave, ave Marija!